

[Finansministeren.]

Frederiksberg kommunalbestyrelse har fremsat ønske om, at opkrævningen af ejendomsskatterne til staten for ejendomme beliggende i kommunen må overgå fra Københavns amtstue til kommunen, således at kommunens grundejere får mulighed for at betale samtlige skatter samme sted.

Ejendomsskatterne til staten opkræves i købstæderne af kommunalbestyrelsen og uden for købstæderne af amtstuerne, der tillige opkræver de amtskommunale ejendomsskatter. Da Frederiksberg kommune ikke har egentlig købstadstatus, opkræves ejendomsskatterne til staten i Frederiksberg kommune derfor ligesom i de københavnske omegnskommuner af amtstuen. Derimod opkræves der ikke således som i omegnskommunerne ejendomsskatter til amtskommunen i Frederiksberg kommune, som altså i så henseende er stillet som købstæderne, og der er derfor ikke administrative vanskeligheder forbundet med den foreslåede nyordning. Ifølge en af Københavns amtstue foretaget beregning anslås amtstuens udgift i forbindelse med ejendomsskatteopkrævningen på Frederiksberg til ca. 20 000 kr. i finansåret 1955-56, medens det opkrævningsvederlag, 1¼ pct. af de opkrævede skatter, der ville være tilfaldet Frederiksberg i kalenderåret 1956, anslås til godt 40 000 kr. Selv om nyordningen således vil medføre en merindtægt for Frederiksberg, anser jeg det for rimeligt at imødekomme kommunalbestyrelsens ønske, og idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, skal jeg derfor anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Indenrigsministeren (Søren Olesen): Jeg skal herved tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændringer i lov om bekæmpelse af kønssygdomme.

Lov nr. 193 af 4. juni 1947 om bekæmpelse af kønssygdomme afløste den såkaldte oktoberlov, lov nr. 81 af 30. marts 1906 om modarbejdelse af offentlig usædelighed og venerisk smitte. På baggrund af den betydelige stigning under og umiddelbart efter sidste krig i antallet af smittede med kønssygdomme indførte loven af 4. juni 1947 skærpede regler om smitteopsporingen og

pligten til at underkaste sig lægebehandling.

Loven skulle forelægges til revision i rigsdagssamlingen 1951-52, men da det viste sig, at antallet af smittede med kønssygdomme da var faldet stærkt og endda lå lidt lavere end før krigen, blev revisionen udskudt til folketingsåret 1956-57. Man lagde tillige vægt på, at loven havde virket godt og gnidningsløst, og at det af lægelige grunde ikke fandtes forsvarligt at slække på agtpågivenheden over for kønssygdommene.

I 1956 fandtes sundhedstilstanden med hensyn til disse sygdomme i det væsentlige uforandret, og dertil kom, at der fra et udvalg nedsat af justitsministeriet, den såkaldte prostitutionskommission, forelå en betænkning bl. a. indeholdende en række forslag om hjælp til unge piger, hvis livsførelse i særlig grad indebærer fare for smitte. Man fandt det hensigtsmæssigt at afvente, hvilke foranstaltninger prostitutionskommissionens arbejde ville resultere i, og kønssygdomslovens revision blev derfor udskudt i 3 år.

I de sidste år er antallet af anmeldte tilfælde af kønssygdomme faldet lidt, men der har i den seneste tid på ny været nogen stigning i tallet på disse sygdomme. Der er således stadig grund til at være på vagt mod kønssygdommene, og hertil kommer, at der ikke i indeværende folketingsår kan forventes fremsat lovforslag på grundlag af prostitutionskommissionens betænkning. Det må derfor stadig forekomme hensigtsmæssigt at vente med en almindelig revision af loven.

Derimod er man blevet opmærksom på, at det ved en ændring i 1954 af kønssygdomsloven er blevet pålagt politiet at meddele en person, der er tvangsindlagt på sygehus i henhold til lovens regler, og som har fået afslag på begæring om udskrivning, at han har adgang til at få afslaget prøvet ved domstolene. Det bør rettelig være sygehusets læge, der giver denne meddelelse, da det er ham, der tager stilling til spørgsmålet om udskrivning, og loven foreslås derfor ændret på dette punkt.

Endvidere foreslås det, at der i retssager for overtrædelse af kønssygdomsloven på tiltaltes begæring skal beskikkes ham en forsvarer, hvis der bliver spørgsmål om at

[Indenrigsministeren.]

idømme fængselsstraf. Bestemmelser af denne art er sædvanlige i lovgivningen, når sagen behandles som politisag.

Jeg kan tillige henvide til det lovforslag, der samtidig hermed fremsættes om gennemførelse af kønssygdomsloven på Færøerne.

Idet jeg i øvrigt tillader mig at henvide til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, skal jeg anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Jeg skal yderligere tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov for Færøerne om bekæmpelse af kønssygdomme*.

Antallet af smittede med kønssygdomme på Færøerne er ikke stort og er ikke steget ret meget i en årrække. Der er 15-20 gonorrétilfælde om året, og syfilis forekommer kun med adskillige års mellemrum. I de sidste år har der dog været en del tilfælde af gonorré, hvor det har været vanskeligt at opspore smitekilden, således at sundhedsmyndighederne har været nødt til at bede politiet om bistand til opsporingen. Dette har imidlertid fundet sted uden nogen egentlig lovhjemmel.

Ved lov nr. 193 af 4. juni 1947 om bekæmpelse af kønssygdomme blev der gennemført regler, der med hensyn til smitteopsporingen og pligten til at underkaste sig lægebehandling betød en skærpelse i forhold til de hidtil gældende regler ifølge lov nr. 81 af 30. marts 1906 om modarbejdelse af offentlig usædelighed og venerisk smitte. Loven af 4. juni 1947 gælder imidlertid ikke for Færøerne, hvorfor Færøernes landsstyre efter indstilling fra landslægen nu har fremsat forslag om, at tilsvarende regler også bliver gennemført på Færøerne.

Det foreliggende lovforslag er udarbejdet på grundlag af loven af 4. juni 1947; der er kun foretaget redaktionelle ændringer samt ændringer, der er begrundet i de for Færøerne gældende særlige forhold.

Jeg skal endvidere henvide til det lovforslag, der samtidig hermed fremsættes om ændringer i kønssygdomsloven af 4. juni 1947.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og bemærkningerne til dette, tillader jeg mig at anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Jeg skal endvidere tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om kommunale ejendoms-skatte*.

Den foreslåede ændring af den kommunale ejendomsskattelev går ud på at give Frederiksberg kommune adgang til på linje med andre kommuner at opkræve en særlig afgift for bortførelse af dagrenovation.

I andre kommuner antages kommunalbestyrelsen at have adgang til at opkræve en renovationsafgift, når bortførelse af dagrenovation foretages ved kommunens foranstaltning. Den særlige lovmæssige baggrund, hvorom jeg tillader mig at henvide til bemærkningerne til lovforslaget, gør det imidlertid — ligesom det tidligere var for Københavns vedkommende — tvivlsomt, om Frederiksberg kommunalbestyrelse kan opkræve en sådan afgift.

På Frederiksberg, hvor kommunen hidtil har foranstaltet bortførelse af dagrenovation vederlagsfrit, ønsker kommunalbestyrelsen nu at indføre en ordning, hvorefter grundejerne skal betale en fast årlig afgift pr. dagrenovationsbeholder, der tømmes ved kommunens foranstaltning.

Da nyopførte beboelsesejendomme igenem en årrække med hjemmel i boligstøtte-lovgivningen har været fritaget for kommunal ejendomsskyld, og alle ejendomme, der er opført efter 1. september 1956, som følge af den kommunale ejendomsskylds fiksering er fritaget for kommunal ejendomsskyld, bidrager de faste ejendomme på Frederiksberg ikke på lige fod til kommunens udgifter ved bortførelsen af dagrenovation. I betragtning heraf forekommer det rimeligt at give Frederiksberg kommune samme adgang som andre kommuner til at fordele udgiften til bortførelse af dagrenovation efter den nytte, den enkelte ejendom har af ordningen.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale forslaget til det høje folketings velvillige behandling.

Jeg skal endelig for det høje ting fremsætte *forslag til lov om statens husholdningsråd*.

I slutningsbestemmelsen i den gældende lov om statens husholdningsråd, således som denne er ændret ved lov nr. 121 af 15. april 1959, er det fastsat, at loven skal forelæg-